

Japonsko je neuvěřitelná země, která nesnese jakékoliv srovnání. Je úplně jiná než všechny ostatní. Když jsem zde poprvé připlul na lodi v roce 1986 a vystoupil nedaleko Ginzy na tokijskou půdu, byl to pro mě absolutní šok, ze kterého jsem se vzpamatoval až doma a vždy jsem toužil se sem někdy vrátit. A za další tři dekády se tento vyspělý ostrovní stát posunul ještě o kus dále. Historická staletí izolace, kdy japonští šógunové odmítali jakýkoliv vnější vliv, vtiskla zemi a jejím lidem naprosto jedinečnou kulturu a tvář, kterou si uchovala dodnes. A když se před více než sto lety otevřela světu, brzy se stala světovou průmyslovou velmocí. To jí vydrželo do současnosti. To první, čeho si okamžitě všimnete je všudypřítomná čistota a zdvořilost. Chodíte dva dny po městě a nevidíte papír nebo odpadky na zemi. Nevidíte skoro nikdy venku (dokonce ani na turistických místech) koš a začínáte si myslet, že Japonci neprodukují žádný odpad. Naštěstí je to infekční a za pár dnů se chováte jako oni, o svůj odpad se postaráte sami, necháte ho u sebe a uklidíte ve vhodnou chvíli na vhodném místě, kde ten koš je, klidně třeba až odpoledne na hotelovém pokoji. Všichni Japonci jsou zdvořilí a při pozdravu se mírně uklánějí. Když venku prší a váš turistický autobus navštíví za den asi patnáct destinací, průvodkyně často vystoupí, rozevře pro vás u dveří svůj deštník a ukloní se vám a dělá to tak dlouho, dokud všichni nevystoupí. To samé udělá, když za dvacet minut nastupujete zpátky. Japonec se uklání, i když telefonuje se svým nadřízeným. A když zdraví svého šéfa nebo veřejně respektovanou osobu předklání se asi do 45 stupňů.

Největší předklon – až do pasu - ale předvádí v zaměstnání, když je kárán svým vedoucím za nesplnění pracovních úkolů.

Japonci dovedli asijské hodnoty na vrchol dokonalosti – skromnost, oddanost a snahu o dosažení harmonie. Japonec je neuvěřitelně pracovitý, tráví v práci často celý den a má jeden hlavní úkol – vydělávat peníze a živit rodinu. Vše ostatní zůstává na ženě. Je oddaný své práci a často je celý život věrný jednomu zaměstnavateli. Dnešní globalizovaný svět začíná měnit i současnou japonskou mladou generaci, ale u té starší stále ještě platí, že si považuje za čest nevybrat si dovolenou. Práce má přednost před rodinou a je to vidět i v tom, že své narozeniny lidé často neslaví v rodině, ale v práci. Japonci zdvořilost nedovolí, aby vám řekl jasné „ne“, když se ale dlouho nic neděje, poznáte to sám. V zemi cítíte a vidíte velikou úctu ke stáří a starým lidem. To co je u nás často běžné, jíst v chůzi někde venku, se zde považuje za prohřešek. Stejně tak smrkat na veřejnosti nebo v divadle či restauraci. Koneckonců tolik bílých roušek na obličeji jako zde, nepotkáte nikde na světě. Pokud je vidíte v Praze, má ji na sobě japonský turista. Co je zajímavé, tak na rozdíl od Evropy se zde nepovažuje za zlozvyk hlasité mlaskání a vydávání zvuků při jídle, naopak restauračnímu personálu to připadá jako dobré ocenění jejich práce. Spropitné tady číšníkovi nikdy nedávejte, považoval by to za osobní urážku. U nás je to přesně naopak. Pokud jdete do restaurace, nezapomeňte si zkontrolovat nezávadnost svých ponožek. Téměř vždy se zde vstupuje naboso a boty zůstávají venku. Pro Čecha možná překvapivě, je ale tady při odchodu vždy najdete. V nejtýpčtějších japonských restauracích sedíte na zkřížených nohou na zemi a v této poloze pijete čaj a konzumujete jídlo, které vám často předloží cupitající gejša nebo číšnice v kimonu. Vydržet ale v tomto sedu pro staršího

Evropana delší dobu je nemožné, tělo mu to nedovolí a často pak spíše na zemi leží než sedí. Naštěstí ve většině zdejších restaurací už s tím u Evropanů počítají a uvnitř je pod nižším stolem ukrytá díra, do které se vždy zasunete a sedíte tak pohodlně skoro jako na židli. Nesmíte se ale příliš přecpat, potom je pro fyzicky méně zdatné jedince občas problém se z té díry bez pomoci spolustolovníka dostat a odejít domů. Japonské jídlo je ale vynikající. Klasické sushi a sashimi už zdomácnělo i v Česku a všichni ho znají. Já osobně miluji japonskou teplou kuchyni. Polévky – zejména

„miso“ – dělané na řadu způsobů, nejrůznější předkrmy jako špízky yakitori, taštičky gjózó apod. Nudle s masem a zeleninou a různými masy opět připravované v nekonečných variacích. Zážitek je dát si v restauraci nejznámější speciality jako sukijaki nebo zejména šabu-šabu, tenké kvalitní hovězí prorostlé tukem, které si s pomocí obsluhy sám připravujete v plynovém kotlíku a stole. K tomu se servíruje rýže, spousta různé zeleniny a různé omáčky. Na to, že je Tokio považované za nejdražší město na světě, mi připadaly ceny v různých bistroch, ale i v normálních a dražších restauracích podobné jako v restauracích stejné kategorie u nás v Praze nebo v Brně. Pouze jídla z hovězího wagy jsou dražší a podobně ryba fugu. Tu jsme radši nezkoušeli, její některé vnitřnosti jsou smrtelně jedovaté a mohou ji připravovat pouze školení kuchaři s licenci. A speciální fugu nůž se nesmí ukládat vedle nožů ostatních. Po jídle se pijí různé druhy japonských čajů. Také třeba pivo, to se dá, když máte velkou žízeň. Naproti tomu oblíbené místní rýžové víno saké milovníka dobrých moravských a tradičních zahraničních vín neohromí. Kdyby chtěl z restaurace odejít v podobné náladě jako doma po dobré sedmičce, musel by jich tady vypít několik, ale to už by mu nedovolil žaludek. Co vás překvapí v některých restauracích je to, že na vás z venkovní vitríny koukají nesmírně věrohodné atrapy nabízených jídel, takže i když nemluvíte japonsky dovedete si představit, co na vás uvnitř čeká.

Lidé v Tokiu i dalších velkých městech jsou většinou velmi hezky oblečení. Vidíte tisíce mladých mužů ve tmavých oblecích, bílých košilích s kravatou, kteří většinou rychle někam pospíchají. Nemůžete si nevšimnout velmi elegantních japonských žen, oblečených podle poslední módy v drahých kostýmech, šatech i kabátech. Je to neporovnatelné s Českem, kde na ulici ve větších městech díky pohodlnosti a přehnané džínové ležérnosti většiny obyvatel často nepoznáte rozdíl mezi konzumentem sociálních dávek a úspěšným podnikatelem.

Obyvatelé větších japonských měst se věnují dominantně pouze třem hlavním činnostem. Samozřejmě práci. Dále jsou podle mě až přehnaní milovníci nejrůznějšího nakupování a jsou schopni trávit v luxusních obchodních centrech dlouhé hodiny. Jsou zvyklí nejen hodně nakupovat, ale dávat svým přátelům i kolegům v práci malé dárky, které si přivážejí z cest po svých ostrovech. Pokud se vám stane, že takový dárek dostanete, měli byste se revanšovat podobně a neuvádět dárce do rozpaků prezentem nesrovnatelně dražším. Je pravda, že množství a kvalita luxusních obchodů je taková, že málokdo odolá nevstoupit a takový sortiment drahých značek jako v Tokiu nebo Kjótu uvidíte málokde. Nevšedním zážitkem je přijít do vybraných prodejen potravin zejména ve velkých obchodních centrech, kde oceníte jejich kvalitu a mimořádné aranžování. Něco tak vkusného, designersky výjimečného, japonsky harmonického, na pohled lákavého a hygienického nikde jinde na světě neuvidíte.

Dnešní Japonsko má skoro sto třicet miliónů obyvatel a vcelku malém území. Možná i proto jsou zdejší lidé tak ohleduplní a zdvořilí, aby byli schopni spolu kultivovaně žít a hlavně přežít. Půda a nemovitosti jsou zde nadprůměrně drahé a naše milá místní průvodkyně nám řekla, že cena pozemků v nejbohatší části Tokia na Ginze o rozloze pár kilometrů čtverečních je vyšší než cena všech pozemků v nejbohatším americkém státě Kalifornii s rozlohou více než čtyři sta tisíc čtverečních kilometrů.

Postavit v Japonsku golfové hřiště je velmi drahá záležitost.

Většina bytů v Tokiu je hodně malá, možná i proto většinu dne tráví lidé v práci, obchodech a v restauracích. Řada lidí sem dojíždí za z okolí, často více než hodinu cesty vzdáleném, a když se trochu zdrží, využívá možnost přenocování ve zvláštních hotýlcích, kde si za přijatelnou sumu mohou objednat něco jako kapsli. Je to malý prostor srovnatelný s českým soláři, dlouhý maximálně dva metry, kde se menší jedinec schoulí a přenocuje. Obsluha je většinou automatická přes minci. Tuto možnost často využívají i mladí manažeři, kteří si jdou s kolegy z práce trochu vyhodit z kopýtka. V Kjótu jsme jich několikrát pár ve večerních hodinách viděli, jak zápasí se ztrátou rovnováhy. Jejich výdrž se s výdrží průměrného Morávaka od Znojma nedá srovnat, ale i tak tu náladu nemohli mít ze saké.

Člověk musí obdivovat složitou a přitom velmi efektivní dopravní infrastrukturu v Tokiu a jeho okolí. Celá oblast spolu s Jokohamou tvoří asi největší megapoli na světě s téměř třicet milióny obyvatel. Když vidíte všechny křížící se nadjezdy a podjezdy, ne dva tři ale několik nad sebou, musíte smeknout. Ne proto jak to postavili, ale že to efektivně funguje. Tokio protíná několik hlavních dálnic a tratí rychlovlaku shinkansen. Měli

jste hotel v Shinagawě a denně jsme vyjížděli až 150 km do okolí a cestu jsme zvládali bravurně téměř bez ucpaných křižovatek až do recepcy v čase něco málo přes hodinu. Tokio protíná řada vícepruhových dálnic a tento systém se sjezdy do hlavních oblastí umožňuje velmi rychlý způsob dopravy všemi směry. Fenoménem Japonska je shinkansen. Dnes už podobné rychlovlaky jezdí na více městech v Evropě i v Asii. Nemohu nevzpomenout prvních olympijských her v Asii – v Tokiu – v roce 1964, kdy byl celý svět ohromen Japonskem a symbolem se stal právě tento shinkansen. Dnes máte v Japonsku dva druhy železničních tratí. Máte klasickou železnici podobnou těm u nás i ve světě. A shinkansen jezdící asi tři sta kilometrů za hodinu. Vyžaduje speciální nekompatibilní trať a koleje, které jsou vyšší a širší než klasické. Je hlavním dopravním spojením v zemi a oblíbenějším než vnitrostátní letecká přeprava. Projet se tímto vlakem je docela zážitek. Už v roce 1986 jsem takhle jel z Tokia do sto kilometrů vzdálené Otawary asi dvacet minut. Posledně jsme jeli z Mishimy (stanice u jezera Hakone) do Kjóta. V kupé sedíte jako doma v obýváku a vlak se ani nehne. Japonec neví co je to drncání a vlak má zpoždění pouze, když je zemětřesení. Koupíte si ne nejlevnější vstupenku, kde máte číslo dveří. Vagóny jsou delší než u nás a mají několik vstupů. Vstupní dveře jsou v rovině s perónem a nastupujete tak pohodlně vy stejně jako invalidé. Na nástupiště si stoupnete na číslo značky, které máte na jízdence a vlak přijede přesně před vás. Jenom v Tokiu je několik desítek nejrůznějších nádraží pro shinkansen a současně pro metro i další dopravní prostředky, takže je vše pohromadě a dobře dostupné. Maximální interval mezi dvěma shinkanseny (skoro všemi směry) je deset minut. Ne každá souprava všude staví, když stojíte na nástupišti a vlak nezastavuje ve stanici, vidíte jenom ohnivou čáru.

A brzy přibude další dopravní novinka – Maglév. Viděli jsme kousek od Tokia novou testovací dráhu, kde nový vlak zkoušejí. Měl by být na bázi nejmodernějších technologií na magnetickém polštáři a dosahovat rychlost kolem pěti set kilometrů v hodině. První trasa z Tokia do Nagoje by měla být hotova do roku 2025 a testovací trať bude její součástí.

Když to člověk vidí a porovná s Českem, je mu trochu smutno. Vidí ministra dopravy, který je po kolapsu D1 překvapen, že v prosinci padal sníh, místo toho, aby nařídil, že v polovině listopadu

už se zde nebude nic dělat. Vidí politiky, kteří se třicet let nemohou shodnout na hlavních strategických infrastrukturních stavbách a něco vybudovat. Přál bych si, aby se aspoň mladší generace dožila toho, že podobný vlak bude jezdit mezi Prahou a Brnem a bude navazovat na hlavní evropskou síť. Ujede to do půl hodiny, což je méně než dnes trvá šalině z Bystrce do Komárova. Pouze projekty takového typu mohou naši zemi posunout do budoucna.

V zemi je velký rozdíl v životě ve městech (hlavně velkých) a na venkově. Přelidněná, bohatá a příliš hektická velkoměsta kontrastují s viditelně chudším venkovem, kde se žije daleko skromněji a klidněji.

Japonsko je krásná země s bohatou historií. Je škoda se při jeho návštěvě omezit jen na Tokio a jeho okolí. Do hodiny cesty od Tokia je řada zajímavých míst. Nejvyšší hora Mt Fuji, jezero Hakone a Kamakura, město, které bylo kdysi i hlavním celého císařství. Ale to pravé historické jádro země a nejkrásnější hrady, chrámy a zahrady najdete v Kjótu a Naře. Řadí se k nim i velkolepý osacký hrad v této jinak průmyslové metropoli.

Ohleduplnost klidem i přírodě zde vidíte na každém kroku. Naprosto výjimečné s citem ke

každému stromu i detailu jsou japonské zahrady se svým jedinečným designem a schopností vytvořit dokonalou harmonii mezi člověkem a přírodou. Je jich všude plno hlavně v blízkosti chrámů. Viděli jsme jich desítky, do císařské v hlavním městě se nikdo normálně nedostane, ale ty nejkrásnější jsou v Kjótu. Největší dojem na mě udělala ta asi nejdokonalější u zdejšího Zlatého pavilonu. Mají zde dokonce vyhlášenou kamennou zahradu, bez jediné rostliny, s dokonalou harmonií asi 16 kamenů na štěrkovém položí, která před lety natolik uchvátila zakladatele Applu Steva Jobse, že se sem pravidelně měsíčně vracel, aby načerpal síly pro své kreativní nápady.

Mezi Japonci není nadprůměrný počet vynálezců nebo nositelů Nobelových cen. Jsou to ale nejlepší organizátoři na světě. Jejich realizace projektů je téměř dokonalá a dopracovaná do posledního detailu. Koneckonců zdejší výrobní a pracovní postupy kanban a JIT(Just In Time) se netýkají jen automobilového průmyslu a používají se všude ve světě. Jejich země se nachází v seismické oblasti a oni se s tím naučili dobře žít. Dokážou stavět domy a objekty s nadprůměrnou odolností vůči i vyšším stupňům zemětřesení i zde častým tajfunům. A když už se něco stane, dokážou to rychle řešit a kritické následky opravit. Bylo to vidět i na supermoderním novém ostrovním letišti Kansai u Osaky, které je spojeno několika kilometrovým mostem s pevninou. Při posledním zemětřesení, zde narazila nákladní loď do jednoho z pilířů a vážně most poškodila. Přesto zde během necelého dne obnovili provoz, byť trochu omezený, a most během týdne opravili. A pokud tajfun poláme nějaký strom na golfovém hřišti, taky jsme to viděli, za jeden den je strom odstraněn a hrajete na čisté ferveji. Kromě staré japonské dřevěné architektury pagodového typu se neustále v zemi staví spousta nových moderních budov.

Po desetiletí trvajících planých diskusích o novém brněnském nádraží mě naprosto fascinovalo nové nádraží v Kjótu připomínající spíše nejmodernější letiště. Architekt Hiroshi zde vytvořil ze skla, oceli a betonu nádherné a funkční dílo dobře spojené s městem. Doporučuji brněnským politikům, aby se tam jeli podívat, třeba by tady po nich ve městě něco trvalého a pozitivního, co by nás posunulo o padesát let dopředu, zůstalo.

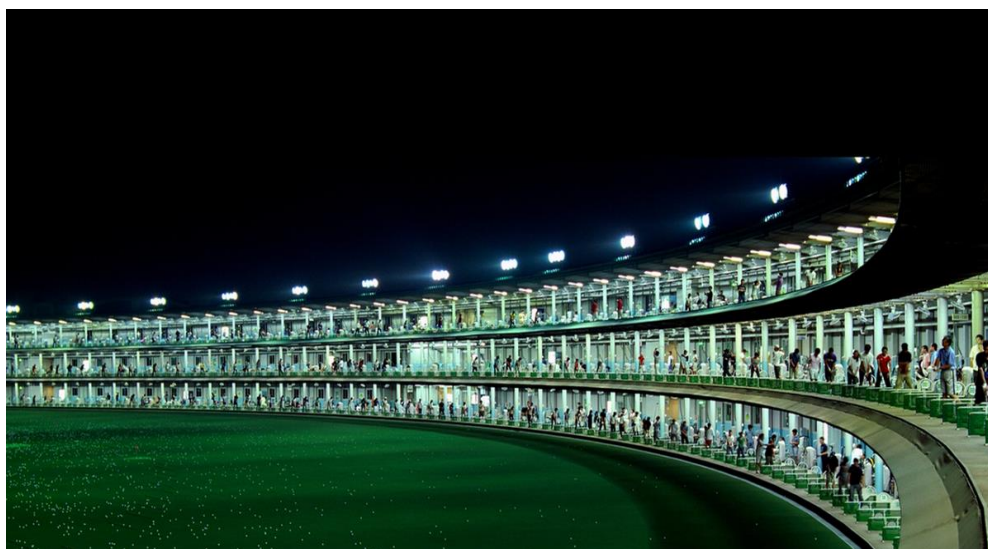
Hlavním náboženstvím je šintoismus (70 %) a buddhismus (30 %). V zemi je spousta chrámů a svatyní. Většina obyvatel ale nepatří mezi horlivé vyznavače, ale pouze respektuje a udržuje národní zvyky jako např. Češi Vánoce.

Japonci jsou ale velmi pověřčiví, chodí se do chrámů pomodlit a nechávají zde různá psaníčka se svými přáními. Je zde vidět velké množství lidí. Mladé ženy zde vidíte hlavně o svátcích a víkendech výhradně v krásných kimonech často i se svými stejně oděnými dětmi. Jednou jsme

v jednom kjótském chrámu potkali velkou skupinu byznysmenů v oblecích, kteří se modlili a předávali psaníčka. Když jsme odcházeli, dělali si před chrámem společnou fotku. Zaujalo mě to a ptal jsem se naší místní průvodkyně, co to znamená. Odpověděla mi, že je to vcelku častý zvyk vedoucích manažerů korporací, požádat skupinově bohy o přízeň při jejich podnikání. Okamžitě jsem si představil situaci, jak by to asi vypadalo v Brně v kostele U Jakuba, kdyby se tam vedení nějaké firmy přišlo pomodlit za bezproblémovou kontrolu z finančního úřadu. Kdoví, možná by to pomohlo, možná i v tom je část tajemství japonského úspěchu.

Japonsko je úplně jiná země a i golf je tady trochu jiný. Je zde skoro 2500 hřišť a více než deset miliónů golfistů (některé prameny uvádějí až 17 miliónů). Představuje to asi polovinu všech hřišť v Asii a z hlediska počtu golfistů jsou větší jen USA. Kromě toho je zde nadprůměrný počet cvičných golfových ploch. Jenom v Tokiu je jich více než sto, většina je krytých a má i několik pater. V těch největších tam často vidíte najednou až stovky hráčů, kteří náruživě odpalují od časného rána až do noci.

Normální japonský golfový den většinou s přáteli nebo kolegy z práce je celodenní aktivita. Velkoměsta jsou tak hustě zastavěná, že dojezdová doba na hřiště představuje minimálně alespoň hodinu jízdy autem. Po první devítce zde následuje (téměř) povinná hodinová přestávka na lunch. Po hře další posezení s přáteli a runda obvykle končí koupelí v geotermálních lázních, které najdete skoro v každém lepším klubu.

O golf je zde velký zájem, hřiště jsou plná a kluby nevycházejí moc vstříc při rezervaci individuálním hráčům. Pro cizince je velmi často problém si hru i rezervovat, golfové recepcie často nemluví dobře anglicky. Až před odjezdem ze země jsem zjistil, že pro rezervaci hracích časů se zde dominantně používá on-line systém, který ale bohužel mluví jenom japonsky. Základní zvyklostí je hrát s caddiem, ten tady někdy obsluhuje i celý flajt. Japonské buginy jsou úplně jiné, než ty v ostatních zemích. Nevím jestli úplně ve všech klubech. Hráli jsme asi třicet kilometrů od Kjóta hřiště Seta, kde jsou tři dobré osmnáctky a hřiště před časem i hostilo jeden z turnajů MIZUNO LPGA. Fee bylo 90 USD, golf set se dal půjčit za 40 a buggy pro dva stála 45 USD. Dalo by se říci, že ceny podobné jako u nás. Co nás překvapilo, tak na recepci málokdo dobře mluvil anglicky a občas byl problém se domlouvat. Rezervaci nám naštěstí předem udělal náš japonský průvodce. Vůbec po celé návštěvě Japonska jsme udělali závěr, že zde i hodně mladých lidí nemluví anglicky. A nebylo to vidět jen v některých golfových klubech, ale i na frekventovaných místech ve velkoměstech. Zajímavé v golfovém klubu byly ale další věci. Po registraci na recepci dostanete čipovou klubovou kartu, (musíte ji ale předtím na recepci garantovat vaší kartou. Zde vám potom účtují veškeré objednané i neobjednané, ale čerpané služby – restauraci, pro shop, veškeré nákupy, míčky, driving range

apod. Vrcholem je váš e-cart. Není jako klasický v ostatním světě. Je v něm místo pro 4 hráče a 4 bagy, které zde mají nosiče holí pod úhlem 45 stupňů. Přední panel vypadá na prvním pohled standardně, ale není to pravda. Při dalším zkoumání zde vidíte malou černou skříňku s ukrytou elektronikou a dvě další tlačítka. Všechno je zde perfektně připravené personálem před hrou, stačí jen nastoupit. Všude je plno zaměstnanců, kteří zde pobíhají a o něco se starají. Je to ale úplně jiná přezaměstnanost než třeba v Africe. Tady ví každý, co má dělat a přesně to tak dělá. Na rozdíl od některých koutů Afriky, kde to často většina lidí neví. Když vidíte to množství hráčů zde, tak se ani nedivíte počtu zaměstnanců. Před odjezdem vám vysvětlí, že jedno z těch tlačítek je start a druhé stop a nemáte jiné mačkat. Pak zjistíte, že ani nemůžete, protože jsou zablokovaná. Strčí vám do ruky šedý ovladač, který má stejná dvě tlačítka a řeknou vám, že když buggy opustíte, můžete si ji dálkově přivolat případně zastavit. Neřeknou vám ale, že ten volant, který držíte, nefunguje a nedá se jím otáčet. To ale zjistíte už po třiceti metrech, protože předtím vůz jede jenom rovně a není nutno volantem točit. Předtím jste si zjistil, že start vaší hry je někde vlevo od club housu, ale vidíte, že buggy jede jenom rovně a vpravo a máte pocit, že ten start už nemůžete stihnout, protože jste mezitím už tři sta metrů někde jinde. Stisknete opětovně tlačítko start a vozík najednou prudce otočí sám doleva a za minutu už je na startu.

Blížíte se k jedničce a dojedete flajt místních džentlmenů, který se chystá na hru. Nemohou nevidět naše exotické obličeje, tváří se trochu překvapeně a zdálky nás zdvořile zdraví a my jim stejně odpovídáme. Za ty roky hraní i já poznám podle jejich cvičných švihů a pohybů před startem, že jeden z nich je na tom golfově hůře. Požívá ale překvapivě největší respekt a úctu ostatních. Projeví se to u prvního odpalu, kdy se mu spoluhráči mírně uklánějí a

vybízejí ho k první ráně. Ta je nakonec docela slušná a flajt ve společném vozíku vyráží na hřiště. Za chvíli odpálíme také. Naše buggy jede po kraji ferveje a chodník se najednou mění na dva úzké asi dvacet centimetrů široké pruhy. Kola jedou přesně po nich a tak to funguje na celém hřišti. Teprve teď to začínám lépe chápat a za chvíli si to už docela užíváme. Hřiště je pěkné v dobré kvalitě a se slušnými gríny. Jednotlivé jamky nejsou vůbec jednotvárné a před námi se otevírají zajímavé výhledy do okolní přírody. Vidím, že to Japonci s demokracií na golfu příliš nepřehánějí. Vozík jinak než po úzké cestičce nejede, to zjistí za chvíli každý. Tady nemusí nikoho hlídat, zda s vozíkem jede někde za kopcem tam, kam nemá. Po chvíli zjišťuji, že to má i řadu výhod. Hřiště je docela dlouhé a dosáhnout grínu v regulaci je pro mě většinou nemožné. Dojedu padesát metrů před grín, vezmu patr a wedge a jdu dohrát jamku. Pak si vzpomenu, že mám něco v kapse, stisknu tlačítko a moje buggy objede grín a zhruba po sto metrech zastaví přede mnou. To je ale pohodička, doma bych se musel padesát metrů vracet. Jsme jenom dva a mám pocit, že brzy dojedeme předchozí flajt. To by ale muselo být někde jinde a ne v Japonsku. Vozík se přiblíží k hráčům před námi asi na čtyřicet metrů a dokud jejich e-cart stojí, tak odmítá jet dále, i když mu domlouvám. Výhody japonské jízdy začíná oceňovat i moje žena, kterou mám někdy problém z vozíku dostat. Zejména v okamžicích, kdy nemusí sedět na vozíku, který objíždí grín, metr vpravo od ní je hlubší sráz a ona má pocit, že se tam ten hloupý vozík musí zřítit. Ale to by se mohlo stát jedině v jiné zemi, tento vozík se ani nehne. Zklidníme se a užíváme si hru. Po devítce chceme pokračovat hned dál, ale vozík má jiný názor a veze nás do restaurace. Nemohu s tím nic dělat a po dojezdu se snažím mladé pracovníci vysvětlit, že na nás na hotelu čeká naše skupina a v šest hodin odjíždíme do Osaky a musíme ten odjezd stihnout. Ona nám nechce vyhovět a chvíli se domlouváme. Zřejmě jsme jim nějak narušili jejich standardní golfové procesy.

Po pěti minutách přijde caddie master a vyžene mě od volantu, který mi už více než dvě hodiny připadá ve vozíku zbytečný. Vytáhne nějaký paklíč, šáhne dole pod skříňku s elektronikou a klíčem otočí. K mému překvapení otáčí volantem a odjíždí nejkratší cestou na desítku. Zastavuje před odpalištěm, otáčí paklíčem a opět zablokuje to, co předtím odblokoval. Uklání se nám a odchází zpět. V klidu dohráváme a vracíme se do hotelu.

Velmi oblíbenou rekreační a golfovou oblastí je Mt Fuji, Kamakura a jezero Hakone. Dostanete se tam z Tokia zhruba za hodinu jízdy autem. Je tam spousta hřišť, k nejhezčím patří Kawana, Gotemba, Sengoku apod.

Průměrné fee na standardních japonských hřištích se pohybuje kolem 100 USD ve všední den a kolem 150 USD o víkendu.

Jsou zde ale i jiná luxusní a většinou privátní hřiště, kde fee začíná často na 600 USD. K těm nejprestižnějším patří Hourin Country Club severně od Tokia. Představuje investici ve výši 300 mil. USD, celkový design dělal architekt, který se stará o císařské imperiální zahrady. Takovou nádhernou japonskou zahradou je i hřiště, v club housu vám jídlo přinesou na stříbře. Veškeré služby jsou nesmírně drahé, ale fee, které uvádí klubový web začíná překvapivě jen na 150 USD. Nehráli jsme tam, nedokážeme posoudit. Cena členství v nejprestižnějších domácích klubech dosahuje až 1 mil. USD. Někdy je velmi obtížné se v tom dobře orientovat a ne vždy je cena fee obrazem kvality hřiště. Před několika lety jsme se na Novém Zélandu i v Austrálii dostali na dvě privátní hřiště s fee cca 600 USD. Jedno bylo privátní, bylo zjevně jen pro uzavřenou společnost, hrát golf ani na kávu nás tam nepustili ani kdybychom jim dali dvojnásobek. Podobně v Sydney jsme hráli Ocean Golf Course za cca 100 AUD a vedle bylo hřiště s fee 600 AUD. Jamky obou hřišť se dokonce až prolínaly a neviděli jsme zde žádnou rozdílnou kvalitu, snad kromě mnohem výstavnějšího club house. Kvalita obou hřišť byla naprosto srovnatelná.

Více o zdejších hřištích naleznete např. na <https://www.top100golfcourses.com/news-item/top-30-golf-courses-of-japan-2017> nebo na <https://www.golf-in-japan.com/courses>

Japonsko je nádherná neobyčejná země a návštěvníka odmění nevšedními zážitky.

Arigató gozaimas Japonsko, sayounara a kanpai...

(Děkuji moc Japonsko, ahoj a na zdraví....)

22/1/2019

